

N:o 217.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 29 maj 1907.

— — — — Andra Kammaren den 29 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående rättgångsbiträde åt genom olycksfall i arbete skadad arbetare.

(Sammansatta stats- och lagutskottets utlåtande n:o 6).

Till Konungen.

I en inom Riksdagen väckt motion har föreslagits, att Riksdagen ville besluta att hos Eders Kungl. Maj:t hemställa, att Eders Kungl. Maj:t behagade öfverväga och till nästkommande Riksdag framlägga förslag om, huru medellösa, genom olycksfall i arbete skadade arbetare lämpligast skola beredas tillfälle att erhålla rättgångsbiträden, antingen genom riksförsäkringsanstaltens tjänstemän eller genom andra särskildt utsedda personer.

Riksdagen har trott sig finna, att de flesta ersättningstvister af ifrågavarande art röra dels frågan, huruvida det arbete, hvarigenom skadan skett, varit under olycksfallslagen hänförligt och dels

graden af den genom skadan orsakade invaliditeten. Rättegång torde sålunda i många fall kunna undvikas, därest för riks försäkringsanstalten stadgades skyldighet att i hvarje fall, då ersättningsanspråk enligt olycksfallslagen framställes, på begäran af endera eller båda parterna afgifva yttrande i nämnda hänseenden. De för närvarande i sådant afseende gällande bestämmelser återfinnas i § 15 af lagen den 5 juli 1901, däri stadgas, att, om den skadade icke af arbetsgifvaren är försäkrad på sätt i 10 § afses, såväl parterna, när de därom öfverenskomma, som ock, sedan tvist om ersättningen hos domstol eller genom påkallande af skiljeaftals tillämpning anhängiggjorts, domstolen eller skiljemännen må från riks försäkringsanstalten inhämta utlåtande, huruvida det arbete, hvari den skadade var stadd, är sådant, som i lagen afses, eller i hvad mån kroppsskadan må anses hafva åstadkommit nedsättning i arbetsförmågan, och skall sådant utlåtande af riks försäkringsanstalten kostnadsfritt meddelas.

Enligt Riksdagens förmenande borde den sålunda stadgade rättigheten för parterna att i vissa fall påkalla riks försäkringsanstaltens utlåtande utsträckas därhän, att i hvarje fråga om ersättning enligt samma lag enhvar af de i frågan intresserade skulle äga att påkalla yttrande i ofvan angifna hänseende från riks försäkringsanstalten, som efter hörande af motparten skulle afgifva sådant utlåtande. För genomförande af en sådan anordning skulle det emellertid sannolikt erfordras, att den nu i § 8 af kungl. kungörelsen angående anmälande om olycksfall i arbete den 17 november 1906 stadgade skyldighet för polismyndighet att, därest den skadade är försäkrad i riks försäkringsanstalten, ofördröjligen lämna anstalten underrättelse beträffande skedd anmälan om olycksfallet, utsträcket till sådan skyldighet i afseende å alla de olycksfall, som kunna medföra ersättning enligt olycksfallslagen. Skulle bestämmelser i antydda riktningen komma att meddelas, anser Riksdagen, att behovet för skadad arbetare att erhålla rättegångsbiträde skulle blifva väsentligt mindre, hvadan det ej torde vara erforderligt att för dessa speciella slag af tvister meddela särskild bestämmelse om rättegångsbiträde.

Riksdagen, som sålunda ej kunnat helt bifalla motionen, får alltså anhålla, det täcktes Eders Kungl. Maj:t, i sammanhang med omarbetning af lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd af olycksfall i arbete, taga under öfvervägande,

huruvida icke riksförsäkringsanstaltens skyldighet att vid inträffade olycksfall i arbete afgifva utlåtande, på sätt ofvan antydts, skulle kunna utsträckas.

Stockholm den 29 maj 1907.

Med undersätlig vördnad.
